

[Hans Thyge Jacobsen.]

sationen eller Kommunalbestyrelsen erklærer, at han indtager en saadan Stilling i Samfundet, at han virkelig er Haandværker eller handlende. Derudover forekommer det mig ikke nødvendigt og heller ikke tilraadeligt at gaa. Jeg anbefaler altsaa, at vi finder en anden Form for denne Lovparagraf, § 3, end den, som den højtærede Minister ved sin Ændring har peget paa. Vi kan uden nogen begrundet Frygt strække os betydeligt videre her.

Endelig har ogsaa jeg Lyst til at henede Opmærksomheden paa de Vanskeligheder, som for Administrationen er forbundet med dette Arbejde. Der er jo ikke Tvivl om, at for den laansøgende maa det føles som noget fuldkommen urimeligt, at han i Maaneder er nødt til at vente paa en Afgørelse, og det er ikke altid let at faa den laansøgende til at forstaa det, som alle vi, der her har med Sagerne at gøre, saa let forstaa, at under et saa vældigt Pres som det, Ministeriet kommer under, naar et saa vældigt Antal Ansøgninger skal bedømmes og ekspederes, er det umuligt for Ministeriets Embedsmænd at klare Tingene hurtigere, end sket er. Det er sikkert ogsaa bekendt for langt de fleste af dette høje Tings Medlemmer, at Ministeriets Embedsmænd her har gjort alt, hvad der stod i deres Magt, for at fremme Sagerne. Men jeg henstiller til den højtærede Minister, om det ikke var muligt, at man paa en eller anden Maade kunde sætte et større Apparat i Scene for at faa disse Ansøgninger hurtigere behandlet og afgjort. Det er, naar en Mand søger om Laan i Henhold til denne Lov, som Regel af stor Betydning for ham at faa en hurtig Afgørelse, idet nemlig hans Dispositionsfrihed ellers er utilbørligt hemmet.

Idet jeg altsaa tilsiger mit Partis villige Medvirkning til dette Lovforslags hurtige Behandling, udtaler jeg, at vi ønsker det gennemført, idet man med Hensyn til de Punkter, jeg her har nævnt, er villig til at gaa videre end af den højtærede Minister foreslaaet.

Steen: Jeg betragter de her foreslaaede Ændringer som indeholdende Summen af de Erfaringer, Ministeriet under sin Administration af Loven har indhøstet. Hvad angaar det første og til syvende og sidst det væsentligste af det, der her foreslaas, at forhøje Beløbet fra 5 til 8 Mill. Kr., da hviler det jo paa den Kendsgerning, at Trangen til denne Hjælp for Haandværket har været større, end man i første Omgang

regnede med fra Rigsdagens Side. I denne Vurdering har Ministeriet efter vor Opfattelse Ret, og vi vil med Glæde tiltræde, at man forhøjer Laanebeløbet med de her foreslaaede 3 Mill. Kr.

Nu er der af Socialdemokratiets ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. S. Munk, senere sekunderet af Ordføreren for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen, peget paa, at det var rimeligt, man under Udvalgsforhandlingen drøftede, om ikke det vilde være nødvendigt for den rette Løsning af den Opgave, der forligger, at gaa til en yderligere Forhøjelse af Beløbet. Jeg udsætter mig ikke for at blive misforstaaet af nogen, naar jeg siger, at min gode Medvirkning dertil skal ikke mangle.

Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen, gjorde forskellige almindelige Betragtninger gældende overfor det Problem, der foreligger, deriblandt denne, at det var bedst, hvis man kunde undgaa Laan. Det skal vi to ikke blive uenige om, men Loven volder jo ingen Art af Vanskeligheder for dem, der kan undgaa Laan. Det er jo en frivillig Sag, om man vil søge det Laan og have de Forpligtelser, der dermed følger, saa det synes jeg godt, vi kunde lade ligge. Det var ogsaa rart, om vi kunde undgaa at give Henstand overfor Forpligtelser, der skulde betales nu, men Tilstanden er jo den, at vi paa de forskellige Omraader maa erkende, at der er indtraadt Forhold, som ingen kunde overse, da man indrettede sig paa de Forpligtelser, man nu en Gang har og i dette Øjeblik vanskeligt kan klare. Derfor er der ikke nogen som helst Grund til at anlægge et andet Synspunkt overfor den Hjælpeforanstaltning, der foreslaas her, end det, vi anlægger overfor en anden Række Foranstaltninger, som vi i disse Dage har behandlet og i de kommende Dage maa vende tilbage til.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Forandring af de Tidsbestemmelser, der var i den oprindelige Lov, baade for, hvornaar den paagældende skulde have begyndt sin Virksomhed, og for, hvornaar man skal have indgivet Ansøgning om Laan for at gøre sig Haab om, at Laanebegæringen kommer i Betragtning, kan jeg tiltræde de her foreslaaede Ændringer, idet jeg synes, at de for begge Punkters Vedkommende er rimelige.

Saa kommer vi til det Spørgsmaal, der naturligt under Administrationen af denne Sag har voldt og fortsat vil volde den store Vanskelighed, nemlig Spørgsmaalet om, hvilken Sikkerhed der skal være for de Samfundets Fællesmidler, Sta-